

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับแต่ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี พ.ศ. 2475 ได้มีการพัฒนารูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นตลอดมา พยายามให้ประชาชนมีการเรียนรู้การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย โดยในปี พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดตั้งเทศบาล ซึ่งเป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นที่สมบูรณ์ขึ้นเป็นครั้งแรก โดยมีพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.2476 ซึ่งเป็นรูปแบบการปกครองที่จำลองจากการปกครองประเทศระบอบรัฐสภา แต่ปรากฏว่าไม่ประสบความสำเร็จไม่สามารถจัดตั้งสุขาภิบาลขึ้นในเขตท้องถิ่นที่ยังไม่เจริญมากนัก โดยเฉพาะในเขตชนบท เพราะประชาชนอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายไม่สามารถยกฐานะเป็นเทศบาลหรือสุขาภิบาลได้ ทำให้ท้องถิ่นในชนบทขาดการพัฒนาและประชาชนขาดการเรียนรู้ในการปกครองระบอบประชาธิปไตยในรูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้นการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นจึงเป็นไปตามความต้องการของส่วนกลางเพียงอย่างเดียว

ในส่วนของการบริหารงานในระดับตำบลในรูปแบบของสภาตำบลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลในขณะนั้นเกิดจากแรงจูงใจของผู้นำประเทศ จอมพล ป.พิบูลสงคราม ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้เดินทางไปเยือนประเทศในแถบยุโรปและสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้เห็นว่าการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศเหล่านั้น เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาทั้งทางตรง และทางอ้อม ส่งผลให้การบริหารงานการพัฒนาท้องถิ่นเป็นไปตามความต้องการของคนในท้องถิ่น ดังนั้นจึงมีความตั้งใจที่จะให้ประเทศไทยมีองค์กรประชาธิปไตยในท้องถิ่น เหมือนกับนานาอารยประเทศ เมื่อเดินทางกลับประเทศไทยจึงได้สั่งการให้กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งสภาตำบลขึ้นในปี พ.ศ.2499 ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 222 / 2499 เรื่อง ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบลและหมู่บ้าน เพื่อให้สภาตำบลเป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง และในปีเดียวกันนั้นได้จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ.2499 ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับสภาตำบล (กรมการปกครอง. 2543 : 32)

การดำเนินงานของสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ในรูปแบบที่จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2499 ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากความไม่พร้อมของฝ่ายราชการและประชาชน โดยฝ่ายราชการก็มีการควบคุม กำกับ ดูแล ชี้นำมากเกินไปจนขาดความเป็นอิสระ กรณีที่นายอำเภอมีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงโครงการต่าง ๆ ที่สภาตำบลเสนอมาให้ จึงมีลักษณะควบคุมจากระบบการบริหารราชการส่วนภูมิภาคและส่วนกลางมาโดยตลอด รวมถึงการขาดแคลนงบประมาณขาดการบริหารจัดการที่ดี ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ตลอดจนประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (กรมการปกครอง, 2543 : 14-15)

จากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผ่านมาจนกระทั่งประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 โดยเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สภาตำบลซึ่งจัดตั้งตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2545 ไม่มีความเป็นนิติบุคคล ทำให้การบริหารงานไม่สามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงานสมควรปรับปรุงฐานะของสภาตำบลและการบริหารงานของสภาตำบลเสียใหม่ให้สามารถรองรับการกระจายอำนาจไปสู่ประชาชนได้มากขึ้น รวมทั้งการยกฐานะสภาตำบล ซึ่งมีรายได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุด มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ 9 ประการ คือ 1) จัดให้มีการบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก 2) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล 3) ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ 4) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย 5) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ 7) คุ้มครองดูแลและบำรุงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 8) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น 9) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร และเป็นกิจการที่อาจทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อีก 13 ประการ คือ 1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร 2) ให้มีและบำรุงไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น 3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ 4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ 5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์ 6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว 7) บำรุง

และส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร 8) การคุ้มครองดูแลทรัพย์สินอันเป็นสาธารณะของแผ่นดิน 9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล 10) ให้มีตลาดท่าเทียบเรือ และท่าข้าม 11) กิจการเกี่ยวกับพาณิชย์ 12) การท่องเที่ยว 13) การผังเมือง (ตามมาตรา 66,67 และ 68 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2538 และแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2546 และหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนใน 6 ด้านได้แก่ 1) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน 2) ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต 3) ด้านการจัดระเบียบชุมชนและสังคม 4) ด้านการวางแผนและการส่งเสริมการลงทุน 5) ด้านการบริหารจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ 6) ด้านทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบลและการที่จะพัฒนาให้องค์การบริหารท้องถิ่น ซึ่งเป็นภารกิจหลักขององค์การบริหารส่วนตำบลและการที่จะพัฒนาให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีศักยภาพ จะต้องมีการวางแผนการพัฒนาในรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยผู้บริหารจะต้องกำหนดนโยบายและจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเครื่องมือในการบริหารงาน (พีรสิทธิ์ คำนวนศิลป์ และสุภวัฒน์กร วงศ์ธนวุธ. 2549 : 25)

ตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ภายในตำบลได้อย่างครอบคลุม เพราะมีอำนาจหน้าที่และงบประมาณในการบริหารงาน แต่การวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่สามารถวางแผนพัฒนาได้อย่างครอบคลุมและการแก้ไขปัญหายังไม่เป็นไปตามความต้องการของคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านและตำบล รัฐจึงได้กำหนดแนวทางแก้ไขโดยให้มีการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นโดยการจัดเวทีประชาคมจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา และแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล 3 ปี โดยให้ประชาชน ผู้นำทั้งผู้ใหญ่บ้าน กำนัน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้นำไม่เป็นทางการ ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้นำทางศาสนา ผู้นำกลุ่มองค์กรในหมู่บ้านมาประชาคมร่วมกัน เพื่อหาปัญหาที่แท้จริงของประชาชน จึงส่งผลให้ประชาชนได้มีโอกาสปกครองตนเองมีส่วนร่วมในชุมชนและในอนาคตประชาชนจะมีบทบาทหน้าที่ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลจะเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นหากองค์การบริหารส่วนตำบลมีการจัดทำแผนพัฒนาที่ดี จะทำให้การบริหารงานภายในองค์กรดีขึ้นไปด้วย การบริหารงานก็เป็นไปด้วยความเรียบร้อย สร้างสรรค์ความผาสุกและอยู่ดีกินดีให้แก่ประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพการวางแผนพัฒนาเป็นกระบวนการเริ่มแรกของการบริหารจัดการขององค์การ

บริหารส่วนตำบล และเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดในการกระจายอำนาจ ทางราชการจึงมุ่งเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ซึ่งน่าจะเป็นวิถีทางที่ถูกต้องที่จะส่งเสริมให้ประชาชนได้รับรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตน และเข้าใจถึงการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทนได้อย่างถูกต้องตลอดจนหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดสรรทรัพยากร ที่มีอยู่อย่างจำกัดไปใช้พัฒนาท้องถิ่นได้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของประชาชนโดยแท้จริง และตรงกับความต้องการ (สุวรรณ พินิตานนท์. 2546 : 12)

ความเข้มแข็งขององค์การบริหารส่วนตำบลคือภารกิจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการของท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่น ก้าวหน้า มีฐานะเศรษฐกิจที่ดี และความสะดวกสบายแต่เนื่องจากปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกันออกไปตามปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ องค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเป็นองค์การสาธารณะ (Public Organization) จะมีบทบาทเป็นตัวแสดงนโยบายเข้าของเรื่อง ซึ่งเป็นขั้นตอนการปฏิบัติงานตามภารกิจและหน้าที่ตามกระบวนการนโยบายสาธารณะ (Public Policy Process) กล่าวคือ จะเริ่มกำหนดนโยบายหรือแผนก่อนจากนั้นจึงนำนโยบายหรือแผนที่กำหนดขึ้น ไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ จะได้รับผลผลิต (Outputs) และผลลัพธ์ (Outcomes) ออกมาเมื่อเป็นเช่นนี้การปฏิบัติงานตามภารกิจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลจึงหมายถึงการดำเนินการแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการของท้องถิ่นซึ่งประกอบด้วยการกำหนดนโยบาย การนำนโยบายและแผนไปปฏิบัติ และผลของนโยบายสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล คือ แผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล (สุวรรณ พินิตานนท์. 2546 :17)

การปกครองท้องถิ่นเป็นรากแก้วที่สำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งจะเกิดขึ้นได้ในสังคมจะต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและการบริหารของประชาชน เพราะการมีส่วนร่วมในกระบวนการที่มีผลต่อวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนเองอันถือว่าเป็นการกำหนดชะตาชีวิตของประชาชนด้วยตัวของประชาชนเอง ดังเช่น การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น จึงเป็นกระบวนการการพัฒนาโดยประชาชนที่ยึด “ประชาชน” เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเสริมสร้างพลังอำนาจ (Empowerment) ของประชาชนที่นำพาสังคมไปสู่การมีประชาธิปไตย หากขาดซึ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่นเท่ากับกระบวนการปกครองท้องถิ่นขาดซึ่งความชอบธรรมในกระบวนการให้นักการเมืองท้องถิ่นเข้ามามีอำนาจ ซึ่งส่วนใหญ่ของนักการเมืองท้องถิ่นต่างก็มีความตั้งใจหรือแผนที่จะก้าวหรือพัฒนาตนเองไปสู่การ

เป็นนักการเมืองระดับชาติ จึงกล่าวได้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น เป็นรากฐานที่สำคัญของการปกครองระบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นการปกครองโดยประชาชน และเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติเฉพาะการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ในหมวด 9 ว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น และ หมวด 3 ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยกำหนดให้ประชาชนต้องมีส่วนร่วมทางการเมืองและการปกครอง

การวางแผนพัฒนาตำบลในอดีตที่ผ่านมา ก่อนสภาตำบลที่จะยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล การวางแผนพัฒนาตำบลมักเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทางราชการเข้าไป ดำเนินการช่วยเหลือสนับสนุนแก่ชุมชน ต่อมาสภาตำบลยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลในระยะแรก การวางแผนพัฒนาตำบล เป็นหน้าที่ของผู้นำคือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ดำเนินการวางแผน โดยที่ชาวบ้าน กลุ่มองค์กรอื่น ๆ หรือแม้แต่สมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มาจาก การเลือกตั้ง ก็ไม่มีส่วนในการวางแผนพัฒนาตำบล

ปัจจุบัน วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นเปลี่ยนแปลง โดยมุ่งเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ประชาชนจะรู้ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาภายในพื้นที่ของตนเองดีที่สุด องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ดำเนินงานในลักษณะการจัดทำแผนพัฒนา โดยกำหนดการพัฒนาตามแผนไว้ 5 ด้าน คือ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ด้านการพัฒนาสังคม ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหาร และด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรีได้ดำเนินงานตามแผนดังกล่าวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 เป็นต้นมา

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. 2553 ยังปรากฏอยู่เสมอว่าประชาชนยังแสดงความ ต้องการให้องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรีดำเนินงานด้านต่างๆ อยู่เนืองๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงความต้องการผ่านสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแสดงว่าการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี ยังไม่ครอบคลุมปัญหาความต้องการของประชาชน ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนได้ตรงประเด็น โครงการที่บรรจุในแผนพัฒนาเมื่อคณะผู้บริหารนำมาจัดทำ ไม่ตรงกับความต้องการของประชาชน (องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี, 2553 : 10)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าว ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นท้องถิ่นอำเภอท่าอุเทน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม โดยให้ประชาชนเป็นผู้แสดงความคิดเห็น เพื่อนำผลการศึกษาเสนอเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรีต่อไป

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ตามความคิดเห็นของประชาชน
2. เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ตามความคิดเห็นของประชาชนจำแนกตามเพศ อายุ และระดับการศึกษา
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

สมมติฐานการศึกษา

1. ระดับการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม ตามความคิดเห็นของประชาชน อยู่ในระดับปานกลาง
2. ประชาชน จำแนกตามเพศ อายุ และระดับการศึกษา มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม แตกต่างกัน

ขอบเขตการศึกษา

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษานี้เป็นการศึกษาการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม 5 ด้านคือ

- 1.1 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 1.2 ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ

1.3 ด้านการพัฒนาสังคม

1.4 ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหาร

1.5 ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดประชากร คือประชาชนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไปที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม จำนวน 8,431 คน (งานทะเบียนราษฎร อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม. 2552 : 16)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษากำหนดขนาดตัวอย่างโดยวิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามวิธีการของยามาเน่ (Yamane, 1973 : 727) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 382 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ อายุ และระดับการศึกษา

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ การดำเนินงานตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม 5 ด้านดังนี้

3.2.1 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

3.2.2 ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ

3.2.3 ด้านการพัฒนาสังคม

3.2.4 ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหาร

3.2.5 ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

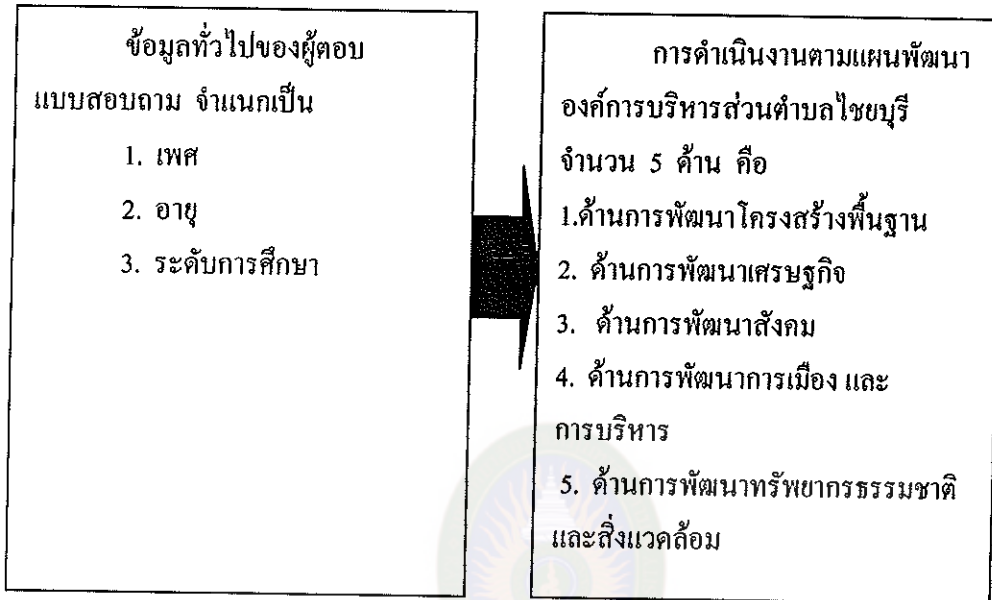
4. ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้ กำหนดพื้นที่เฉพาะ 16 หมู่บ้านในเขต องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

5. ขอบเขตระยะเวลาในการศึกษา ระหว่างเดือน ตุลาคม 2553 ถึง พฤศจิกายน 2553

กรอบแนวคิดการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม
2. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และการแสดงออกด้วยการพูดหรือการเขียน อันเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ การแสดงความคิดเห็นจะอยู่บนพื้นฐานความรู้เดิม ซึ่งอาจจะแสดงด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

3. ประชาชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

4. การดำเนินงานตามแผนพัฒนา หมายถึง การปฏิบัติภารกิจตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม 5 ด้าน ดังนี้

4.1 ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี ปฏิบัติตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ มีการรณรงค์เกี่ยวกับการเก็บขยะมูลฝอยอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดกิจกรรมให้ประชาชนสร้างจิตสำนึกและรักษาสสิ่งแวดลอมอย่างต่อเนื่อง มีการคัดแยกขยะมูลฝอยก่อนนำไปทิ้งลงถังขยะมีการจัดการระบบระบายน้ำเสีย มีการบำบัดน้ำเสียก่อนปล่อยส่งลงหนองน้ำเป็นประจำ มีการควบคุมและตรวจสอบสถานประกอบการที่ปล่อยน้ำเสียอย่างสม่ำเสมอ

4.2 ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี ปฏิบัติตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ ส่งเสริมอาชีพด้านเกษตรกรรม ของประชาชน จัดหาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรกรรม ส่งเสริมมีการพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อให้ประชาชนมีรายได้เสริม ส่งเสริมสนับสนุน การรวมกลุ่มอาชีพของประชาชน จัดหาตลาดเพื่อสินค้าทางการเกษตร จัดอบรมความรู้ด้านการตลาดให้เกษตรกรอย่างต่อเนื่อง

4.3 ด้านการพัฒนาสังคม หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี ปฏิบัติตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ ส่งเสริมเยาวชนได้รับการฝึกอบรมต่อต้านยาเสพติด สนับสนุนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และคนพิการเป็นประจำ จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ประชาชนอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นจัดทุนการศึกษาให้นักเรียนอย่างต่อเนื่องพัฒนาศูนย์สาธารณสุขมูลฐานชุมชน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้ความรู้ในการป้องกันโรคต่างๆ เช่น โรคเบาหวาน โรคหัวใจ โรคความดัน เป็นต้น

4.4 ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหาร หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรีปฏิบัติตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ ให้ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชนเป็นประจำ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ฝึกอบรมให้ความรู้ด้านการบริหารกับผู้นำหมู่บ้านเป็นประจำ ส่งเสริมให้ประชาชนร่วมกันแก้ปัญหาท้องถิ่น เปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล รายงานผลการปฏิบัติงานให้ประชาชนทราบอย่างสม่ำเสมอ

4.5 ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การที่ องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี ปฏิบัติตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ รณรงค์ให้ประชาชน รักษาความสะอาดสถานที่สาธารณะอย่างต่อเนื่อง รวบรวมและเก็บขยะมูลฝอยอย่างสม่ำเสมอ มีพนักงานเก็บขยะเพียงพอ จัดตั้งแยกขยะไว้บริการอย่างเพียงพอ จัดกิจกรรมป้องกันการทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติเป็นประจำ

5. การวางแผน หมายถึง กระบวนการกำหนดการดำเนินงาน เพื่อให้งานบรรลุ วัตถุประสงค์และนโยบายที่กำหนดไว้ ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง การวางแผนพัฒนาของ องค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม

ประโยชน์การศึกษา

ข้อสารสนเทศที่ได้จากการศึกษา สามารถนำเสนอเพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุง การดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลไชยบุรี อำเภอท่าอุเทน จังหวัด นครพนม ให้มีประสิทธิภาพที่ดียิ่งขึ้นต่อไป